

La Lofca: l'Estatut a la ratiera

Hem d'agrair al PSC, a ERC i a ICV que s'hagin dignat, per fi, aclarir-nos el més gran dels enigmes de la VIII legislatura: el motiu pel qual algun dels múltiples assessors de la Generalitat havia aconsellat canviar la denominació de Govern Tripartit per la de Govern d'Entesa? Una decisió que no podia ésser més paradoxal, ja que, al llarg dels darrers tres anys, si hi hagut un element que ha caracteritzat al govern ha estat, precisament, la seva desunió, la seva permanent i irremeiable manca d'entesa. Ni tan sols per a eradicar els casos de corrupció, han estat capaços de posar-se d'acord...

Per més voltes que s'hi donés, era impossible comprendre en quin puntal bàsic es fonamentava la seva entesa... Finalment, ha arribat el moment que esperaven, el de demostrar que, per més inversemblant que semblés fins ara, la nova denominació tenia una justificació, un sentit, i un objectiu prioritari: convertir definitivament les romanalles del pobre Estatut en paper mullat! Aplicar-li, de manera conjunta, una injecció letal!

El PSOE i el PP —el teòric gran enemic del Tripartit— no podrien estar més contents: la darrera Comunitat rebel ha acabat vinclant-se de genolls i s'ha sotmès al seu vassallatge! En recolzar la reforma de la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes (Lofca), els tres partits del Govern han assolit el puntal del seu compromís d'entesa: lliurar la plaça desafecta al nacionalisme espanyol, aigualint el ja prou descafeïnat Estatut fins a convertir-lo en una llei d'àmbit local de tercera categoria...

Havent assolit la completa submissió del Tripartit, comptant amb la col·laboració entusiasta d'Alfonso Guerra —que s'oferí gustosament a passar el seu generós ribot pel text aprovat pel Parlament— d'Enrique Mújica, el seu *Defensor del Pueblo* —convençut que de *pueblo*, com de nació, només n'hi ha una—, dels mitjans periodístics afins i dels disciplinats membres del Tribunal Constitucional —esdevingut una eterna espasa de Damocles garant de les essències pàtries—, l'amic Rodríguez Zapatero podria haver declarat “En el dia d'avui, captiu i desarmat l'exèrcit catalanista, han assolit les tropes nacionals els seus darrers objectius. La guerra de l'Estatut s'ha acabat!”.

Tanmateix, el més sorprenent és que ni la premsa ni els seus articulistes no han considerat necessari fer un sol esment d'aquesta humiliant nova claudicació catalana. Claudicació que és, al mateix temps, una traïció a tots aquells que van votar afirmativament el text estatuari convençuts que inaugurava “una nova era en les relacions entre Catalunya i l'Estat espanyol”.

Què potser algú està interessat en que oblidem que, segons ens van assegurar els socis de Govern en impulsar-lo, el gran repte del nou Estatut —junt amb la necessitat de garantir la plena cooficialitat de la llengua del país, d'establir relacions de caire bilaterals amb l'Estat i de definir-nos com a nació (elements essencials de l'harmonització i dissolució dels quals ja se n'encarregarà el TC, també conegut com a Tribunal Caragol...)— era obtenir un salt qualitatiu en el sistema de finançament, que assegurés que Catalunya mai més no hagués de dependre de les constants negociacions de torn per a obtenir la satisfacció de les seves necessitats econòmiques?

A qui interessa que no s'expliqui, als quatre vents, que en admetre, en contra de tota lògica i desoïnt les recomanacions dels experts financers, que l'innovador model de finançament s'hagi de sotmetre a la Lofca els partits del Tripartit han desvirtuat i pervertit aquest objectiu essencial que consagrava l'Estatut?

En negar-se a la proposta de CIU, que exigia que la reforma de la Lofca excloués explícitament de la seva aplicació a Catalunya, com ja ho fa amb Euskadi i Nafarroa, ERC i ICV han contribuït a la feina que l'*amic de Catalunya* va encarregar a José Montilla: regionalitzar i arrencar la *crosta nacionalista* no ja dels mitjans de comunicació pública, sinó de tot el país!

Ben segur que els magistrats del Tribunal Constitucional no dubtaran enviar-los una caixa de torrons i una ampolla de xampany, per Nadal, en agraïment d'haver-los facilitat les seves velocíssimes i del tot independents deliberacions...!

diumenge, 8 de novembre del 2009

© Cesc Serrahima 2009

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

